Referat

-Restaurare-

Hanul lui Manuc

Adresa: Str. Franceză 62 sector 3 , Str. Halelor 9-13 sector 3
Perioada: 1808
Importanta: A
Cod LMI: B-II-m-A-18788

Student: Goglea Alin
Gr.501

Cuprins:

-Istoric pag.3-15

-Încadrarea în zonă pag,16-17

-Împrejurimi pag, 17-20

-Concluzii/Restaurări pag.21

- Istoric-

Istoricul Hanului Manuc, pentru începutul său , ar fi incomplet fără o biografie a unui om excepţional de abil şi de înzestrat cum a fost Manuk Bey.

Manuc Mirzaean pe numele său adevărăt, cunoscut mai mult sub numele Manuc-Bey, era fiul lui Mărtiros Mirzaean, născut în localitatea Karpi,Ararat. S-a nascut în 1769 la Rusciuc din a doua căsătorie a tatălui său,cu fiica lui Hanum-Oglu. Până la vârsta de 12 ani, Manuc a crescut în casa părintească,

învățând la o şcoală din Rusciuc, apoi a plecat la Iasi, la un negustor armean pentru a învăţa limbi străine.

Hanul Manuk Bey a fost clădit la 1808, avea două etaje, subsol şi pivnițe boltite. Streşinile ieşeau mult în afără, arcadele erau în formă bizantină, cu bolțile întoarse perfect, acoperit la corpul principal cu olane şi țiglă, iar la corpurile cu camere invelisul era din stuf, totul împrejurul unei curți pătrate fără pavaj.

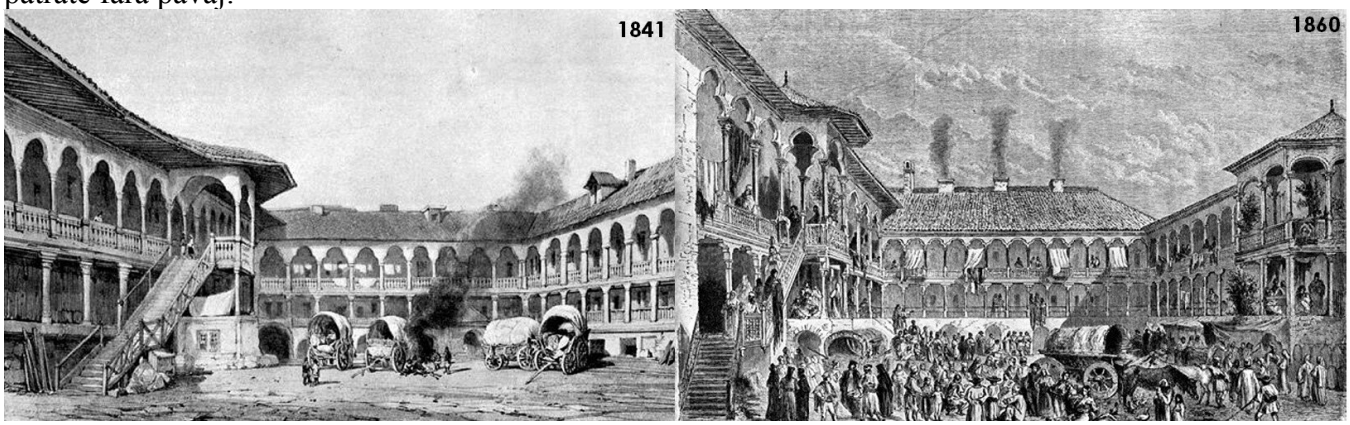

Foto: www.rezistenta.net

Gravurile din secolul XIX (1841 stanga, 1860 dreapta) ne arată hanul aşa cum se prezenta , în forma sa inițială, deşi nu putem şti cu exactitate care era aceea. În gravura din 1860, clădirea pare mult mai maiestuoasă. Hanul Manuc a fost locul unde s-au purtat discuțiile de inaintea încheieri Războiului Ruso-Turc .Era vizitat pentru aspectul său pitoresc. Zgomotul şi murdăria erau împrăştiate în toate părțile , rufe, cămăşi, cearceafuri erau întinse pe sfori între numerosii stâlpi de la etaj. În curte se zbătea mulțimea zgomotoasă a țiganilor, surugiilor, căruțaşilor, negustorilor şi slugilor în mijlocul aglomeratiei de căruțe înhămate cu cai, boi sau bivoli. Toate se mişcau uneori lent, alteori mai dinamic, tulburând adeseori liniştea rațelor, gâştelor şi altor animale domestice care se scăldau, in pace, în băltoacele vestitului han din Bucureşti.

Dupa cutremurul din 11 ianuarie 1838, Faiser, arhitectul oraşului la acea vreme, raportează la 15 ianuarie Sfatului Orăşenesc :"cercetând starea Hanului lui Manuc, am văzut că la partea dinspre Dâmbovița zidurile s-au zmintit, plecându-să într-o parte cu vreo trei ţoluri din a lor cumpănire; pentru aceia dar supui aceasta în cunoştința cinstitului Sfat ca să binevoiască fără întârziere a face cuvenita punere la cale ca să îndatoreze pe chiriaşii acei părți a eşi din lăcuințele lor spre depărartarea primejdii ce-i amenință starea cea proastă a pomenitelor ziduri."*****10 Primăria trimite Departamentului din Lăuntru o copie dupa acest raport. În acelaşi timp şi Agia face un raport cu constatările sale şi întreabă ce măsuri se dispun in acest caz. Departamentul din

Lăuntru alcătuieşte o comisie compusă din ajutorul inginerului statului, Arendinsch, **Faiser**, arhitectul oraşului şi **Xavier Villacrosse**, arhitectul, ca să cerceteze situația hanului şi să ia măsurile necesare. Astfel a fost renovat şi modificat iar după 1861, devenind Grand Hotel de la Dacie sau Marele Hotel Dacia. În sălile sale încep să se joace piese de teatru, dar se organizează şi baluri mascate. În preajma Marii Uniri din 1918, aveau loc la Dacia întâlniri ale politicienilor acelor vremuri.

*Arh. St. Buc., Municipiul București, 596/1838, fila 30

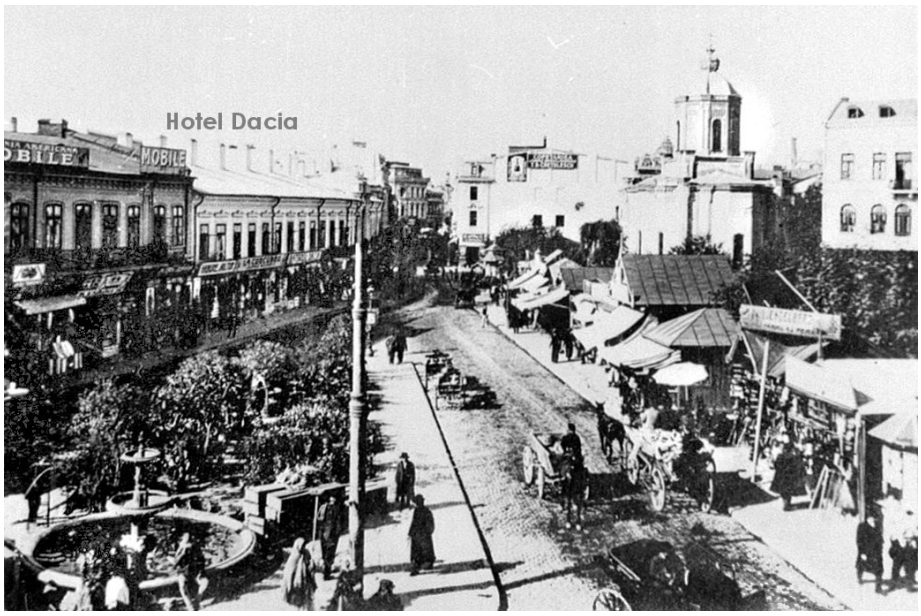

Foto: www.rezistenta.net

O imagine de la inceputul secolului XX din Piața Sf. Anton arată situația de atunci a hanului. Sub noua denumire de Hotel Dacia, îşi schimbase destul de mult aspectul. In poză, putem vedea în dreapta, biserica Sf. Anton / Curtea Veche, cu aspectul său neo-gotic dinainte de restaurarea din anii 20-30, iar în stânga, casa cu zid alb de pe strada Franceză este, de fapt, Hanul Manuc. În Piața Sf. Anton urma să se construiască celebra Hala de Flori.

În perioada Regelui Carol I, prin schimbarea sau mutarea albiei Dâmboviței în anii 80 ai secolului XIX, de-alungul zidurilor hanului dinspre Piața Unirii sau piata natiunii a apărut strada Halelor, înlocuind vechea albie a râului. O imagine aeriană se poate descrie foarte bine situația: hanul apare cu alt aspectfata de ce cel initial, iar o mare parte a curții interioare este ocupată de o anexă denumita Sala Dacia, unde se întâlneau oameni de cultură. Biserica Sf. Anton are turla modificată, restaurarea începuse, iar Hala de Flori, cu turnulețele ei evidentiate, ocupă Piața Sf. Anton. În dreapta este o zonă de străduțe şi case demolate în anii 30 pentru constructia bulevardului Brâncoveanu (actual Brătianu). Hala Mare domina Piața Națiunii respective Piata Unirii de azi.

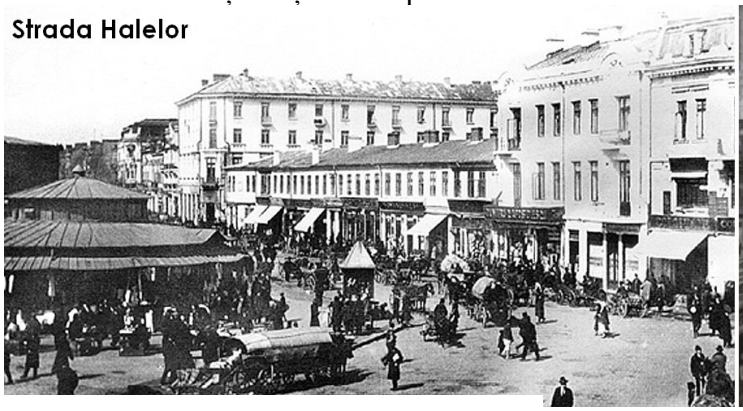

Foto: www.rezistenta.net

Din această perioadă, avem două vederi. stanga – str. Halelor, într-o zi normala, cu forfota caracteristică pieței. dreapta – Strada Carol sau Franceză azi, în anii 30: in plan secund, biserica Sf. Anton avea deja aspectul din zilele noastre, iar Hala de Flori reda forma spațiului. Hanul nu se vede,deoarece se găsea mai în față pe stânga, după uşoara curbura a străzii.

Foto: www.rezistenta.net

Inca din 1860 intervenţiile pe lângă autorităţi în legătură cu Hanul Manuc le face **Lambru Vasilescu**. El avea in plan să facă reparaţii consistente la clădirea hanului. Astfel ar vrea să schimbe structura de susţinere a invelitorii, mai ales căpriorii şi să aducă unele modificări la construcţia cafenelei, care era pozitionata în mijlocul curţii interioare. Anume, ar fi vrut să renunte la unele ferestre, să dărâme încăperile de peste cafenea şi să reabiliteze chioşcul. Cafeneaua avea înspre raul Dâmbovita un chioşc care înainta dincolo de mal, oferind astfel o privelişte extraordinara peste albia râului. Dar intervenţiile sale pentru obtinerea autorizatiei au ramas fara succes, deşi pierduse multă vreme incercand sa gaseasca intelegere. La 20 iulie 1868 el se prezintă cu o cerere la inlocuitorul primarului Lapati, dar aprobarea obţinută este condiţionată de o declaraţie a petiţionarului prin care se obligă să nu ceară despăgubiri in cazul in care se va schimba albia Dâmboviţei. Apăruse legea din 18 martie 1865 prin care se hotăra canalizarea Dâmboviţei şi fiindcă nu se fixase traseul canalizării s-ar fi putut ca lucrările gandite de Lambru să fie inutile şi din aceastacauza i se cere să renunţe formal la eventualele despăgubiri. Lambru refuză să dea o astfel declaraţie şi pretinde ca cererea sa să fie rezolvată in consiliul municipal. Consiliul, adoptând punctul de vedere al lui Lapati, menţine rezoluţia şi nu aprobă nici un fel de lucrări de renovare a chioscului. Se urmărea astfel dărâmarea acestui colţ oriental, care făcea atracţia clienţilor ce frecventau cafeneaua.

Un citat celebru spunea: ”Dâmboviţă, apă dulce, Cine bea nu se mai duce.”*****

Renovarile succesive au simplificat mult faţada hanului, el ajungând să arate, dinspre Piaţa Unirii, ca o simplă casă alungită. După naţionalizarea din anii 50, comunistii au cazat în camerele fostului Hotel Dacia chiriaşi aduşi din toate părţile tarii. Fără educaţie şi obişnuiţi cu viata simpla, aceşti chiriaşi au distrus enorm interioarele istorice. Altfel, diferenţa între cele două imagini se observă şi la nivelul străzii, taberele siforfota oamenilor ce faceau cumpărături in piaţă au fost înlocuite cu o bretea de circulaţie aglomerată, apărută în anii 80. Singurul lucru ramas neschimbat este biserica.

Foto: www.rezistenta.net

O alta imagine, în lungul străzii Halelor privita spre Calea Călăraşilor (mai exact, intersecția str. Halelor cu str. Căldărari), are capăt de perspectivă biserica Sf. Ioan-Nou În anii 80, aceasta a fost mutată de pe colț, iar în fața ei a apărut blocul cu Raiffeisen Bank la parter (unde se afla magazinul InterSport). În rest, un peisaj mult mai urbanizat, cu traficul aferent. Diferența in aspectul hanului între cele două perioade este uimitoare.

Foto :Pompiliu Galmeanu-1967

---

* A. Lancelot, apud D. Furnică, Din istoria comerţului la români, Bucureşti, p.554-556

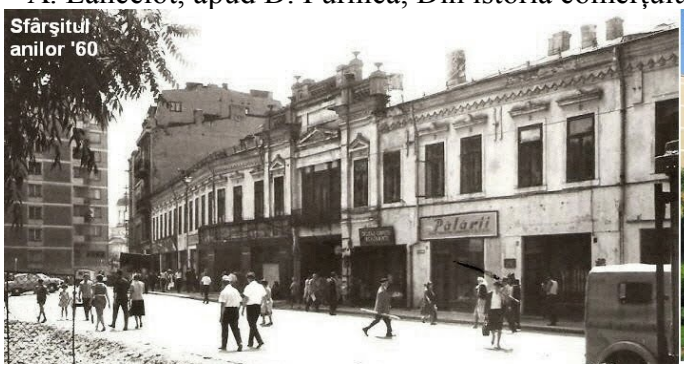

Foto: www.rezistenta.net

Cea mai surprinzătoare imagine este cea cu fațada hanului privita de pe str. Franceză. Nimic nu seamănă cu ceea ce putem observa acolo în prezent , intrarea în curtea hanului este schimbata total. In plus de aici se putea observa biserica Sf. Ioan-Nou.

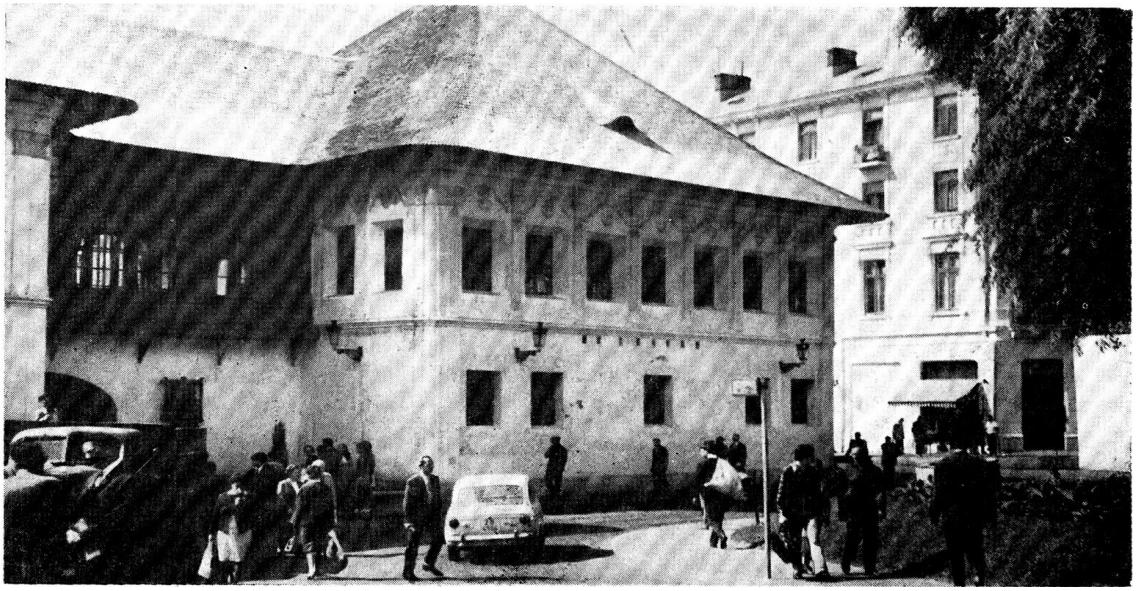

Foto: www.rezistenta.net

O imagine cu hanul restaurat proaspat. Este vorba chiar despre intrarea principală,privita dinspre Piața Sf. Anton.

Foto: www.rezistenta.net

Situația grava în care se ajunsese în 1966 se poate vede şi în a doua imagine, de data aceasta luată înspre str. Franceză şi Piața Sf. Anton. Restaurarea s-a făcut din temelii. Curtea interioară arăta

groaznic, sala Dacia fusese deja demolată. A fost îndepărt atapoi şi cerdacul din lemn deteriorat de trecerea timpului.

Ultima fotografie din curtea interioară priveşte spre str. Căldărari. Pe lângă schimbarea de stil, şi mai evidenta este înlocuirea acoperişului din tablă al fostului Hotel Dacia cu unul mult mai înalt, aproape in stil maramureşan, mai înalt chiar decât cel figurat în imaginile vechi ale hanului. In plan secund, masiva cladire a fost mansardată recent si este in prezent hotelul Europa Royal.

Foto: Willy Pragher

Una dintre putinele imagini document cu hanul în demolare parțială şi restaurare , începutul anilor 70. Se poate observa cât de mare a fost modificarea etajului, pentru a se ajunge la forma din ziua de azi. Sunt rare documentele fotografice cunoscute care păstrează amintirea acestor importante lucrari,

astăzi parcă şterse din memoria colectiva bucureşteana. Lângă dinamismul din piață, reconstrucția Hanului lui Manuc a durat până după anul 1970.

Foto: www.rezistenta.net

S-a optat pentru reconstructia edificiului într-un stil apropiat de cel vizibil în gravurile de secol XIX ,cel puțin la exterior, hanul era total schimbat pentru bucureşteni. În imaginea nocturnă din 1975 din stanga, noul han apare în toată splendoarea, dar şi planul secund este unul interesant. Se observă asa zisul Deal al Patriarhiei, Hala Mare din piață, acoperişul Spitalului Brâncovenesc, dar şi biserica Domnița Bălaşa. Imaginea din prezent arată decăderea acestei zone, după sistematizarea comunista din anii 80. dacă hanul are acelaşi aspect, peisajul din spate este complet diferit. Dealul Patriarhiei este mascat de blocuri, la fel şi biserica Domnița Bălaşa. Restul a fost darmat, iar Piața Sf. Anton a devenit spațiu pentru barăcile proletarilor care lucrează la „reînvierea" „Centrului Istoric". Tot în perioada restaurării hanului au fost scoase la iveală, lângă Biserica Sf. Anton, pivnițele şi fundațiile Curții Domneşti. În spiritul național-comunist de venrare a istoriei si glorificare uneori exagerată a trecutului medieval al României, ruinele au fost completate, ajungându-se la un fel de hybrid cat de cat curios. Ce numim azi„Curtea Veche" este, în mare, un asa zis fals istoric.

Foto: Willy Pragher

In locul fostului Hotel Dacia s-a construit din nou un hotel, sub numele restaurat de „Hanul Manuc”, care dispunea şi de terasa în curtea interioară. Noul edificiu, motiv de mândrie, era figurat pe pliantele/vederile turistice cu Capitala, dar a fost pozat şi de Willy Pragher.

Cel mai amplu spațiu festiv ,Salonul Voevodal , constituia restaurantul hotelului, fiind suprapus peste o parte a fostei Curți Voevodale. În incinta hanului se amenajase şi un bar (imagine din 1974, stanga). Astăzi, Salonul Voevodal este în plină restaurare, după ani de nepasare şi zugrăveli facute fara gandire.

Fotografii din 1985 cu strada Franceză în lungul Hanului Manuc , o scenă citadină plină de forfota, cu maşini şi oameni. Se vede biserica Sf. Ioan-Nou, cu puțin timp înainte de a fi mutată şi oarecum ascunsă.

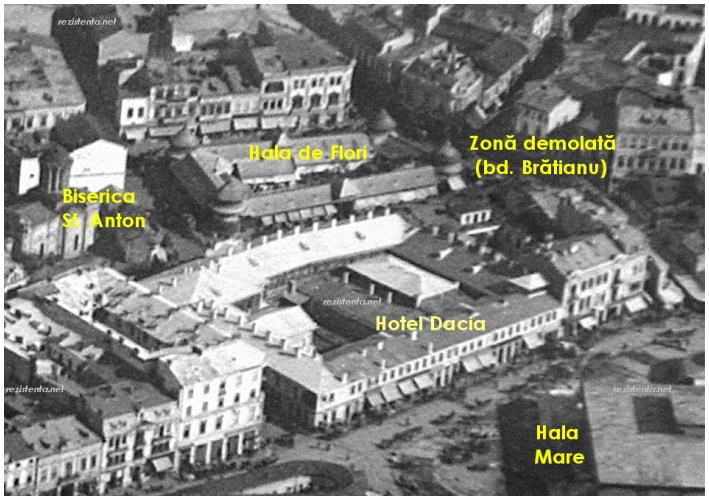

După 1989, neglijența şi dezinteresul şi-au spus cuvântul, iar hanul a decăzut iar, ajungând în anii 2000 într-o stare deplorabilă. Cu ziduri murdare şi pline de grafitti, a devenit indezirabil şi a fost abandonat de vizitatori. Mai mult, ghizii obisnuiau să spună turiştilor cât de prost se mănâncă la han in loc sa incurajeze venirea lor.

În anul 2007, Hanul Manuc a fost retrocedat proprietarilor de drept , familia Cantacuzino. Cele două perspective aeriene inedite de mai sus arată cât de special este acest edificiu pentru centrul Capitalei. După reparații care au durat câțiva ani, hanul s-a redeschis în 2010, după ce, în prealabil, se deschisese , doar în interiorul parterului cu ieşire în str. Halelor , Cafeneaua Bucureştilor de-altădată. În

rest, se mai găsesc aici o grădină de vară, un restaurant cu specific tradițional românesc şi un restaurant libanez. În prezent, se poate accede şi în curtea interioară, precum şi la o parte din etajul 1.

- Incadrarea in zona-

Hanul Manuk Bey a fost clădit la 1808 pe Ulița Işlicarilor (ulterior str. Franceză,), pe malul Dâmboviței, când din vechea Curte Domnească nu mai rămăseseră decât puşcăria şi câteva ziduri.

Situl Străzii Franceze se desfăşoara de-a lungul întregii artere care porneşte din strada Halelor şi Piața Sfântul Anton la est şi ajunge la bulevardul Calea Victoriei la vest.

Strada Franceză face parte din rețeaua ulițelor vechi ale Bucureştiului. De-a lungul vremii a avut mai multe denumiri: prima dată este menționată într-un document din 1659, sub denumirea de ulița cea domnească; pe planul din 1789 apare cu denumirea de Ulița Işlicarilor, nume pe care-l va purta până pe la jumătatea secolului al XIX-lea, când numele ei va deveni ulița franțuzească; din 1878 se va numi Strada Carol I, până în 1949, când va fi schimbat în 30 Decembrie; în perioada 1990-2006 s-a numit Strada Iuliu Maniu, iar din anul 2007 a redevenit Strada Franceză.

Probabil că podirea ei s-a făcut odată cu cea a Podului Mogoşoaiei şi a altor ulițe din actualul centru istoric, încă din prima jumătate a secolului al XVIII-lea. La sfârşitul secolului al XIX-lea sunt inițiate cele mai ample lucrări edilitare, care vor schimba aspectul medieval al străzii (introducerea canalizării şi alinierea fronturilor de clădiri, pavarea şi construirea Palatului Poştei).

Pe toată lungimea străzii Franceze a fost realizată, în perioada aprilie-mai 2007, o decapare mecanică ce avea rolul de a îndepărta asfaltul, o şapă de beton (în unele locuri armată) şi stratul suport pentru cele două componente anterioare. Pe măsura decapării mecanice şi a efectuării săpăturilor arheologice, s-a constatat că perimetrul străzii Franceze a fost supus, mai ales din ultima treime a secolului al XIX-lea, unui proces amplu de introducere a utilităților specific orăşeneşti: în primul rând canalizare şi alimentare cu apă potabilă, apoi nenumărate magistrale electrice, telefonice, de gaze

naturale. Şanţurile pentru toate aceste reţele a afectat grav situl arheologic. Cel mai amplu proces a fost reprezentat de sistematizarea verticală a străzii, iniţiat în ultimul sfert al secolului al XIX-lea, şi reprezentat de aducerea unor soluri argiloase, cu rare intruziuni de cărămizi şi mortar. În acest nivel de pământ purtat, cu o grosime de aproximativ 0,70 - 0,90 m, a fost săpată şi apoi construită reţeaua magistrală de canalizare, cu o lăţime de aproximativ 2,20 m. Un alt aspect a fost acela al modificării pantei terenului la sfârşitul secolului al XIX-lea. Până la acea vreme, panta naturală era mai accentuată (de la vest la est), faţă de cea actuală. Astfel, terenul pe care au fost realizate construcţiile medievale între biserica Sf. Dumitru şi capătul de vest al străzii (până la intersecţia cu actuala Cale a Victoriei), era mult mai ridicat. Procesul de sistematizare verticală a implicat în acest perimetru o decapare a terenului, până sub nivelul de construire a clădirilor anexe ale hanului Constantin-Vodă, astfel că nu a mai putut fi recuperat nivelul de călcare-podire al Uliţei Işlicarilor. De la biserica Sf. Dumitru până la intersecţia cu strada Şelari, nivelul de călcare a fost ridicat, astfel că ulița de lemn a Işlicarilor a fost surprinsă în toate săpăturile.Au mai fost efectuate cercetări arheologice la intersecţia Căii Victoriei cu Strada Franceză, cînd a fost cercetată aripă de vest a Hanului Constantin Vodă precum şi pe latura nordică a bisericii Sf. Dumitru.

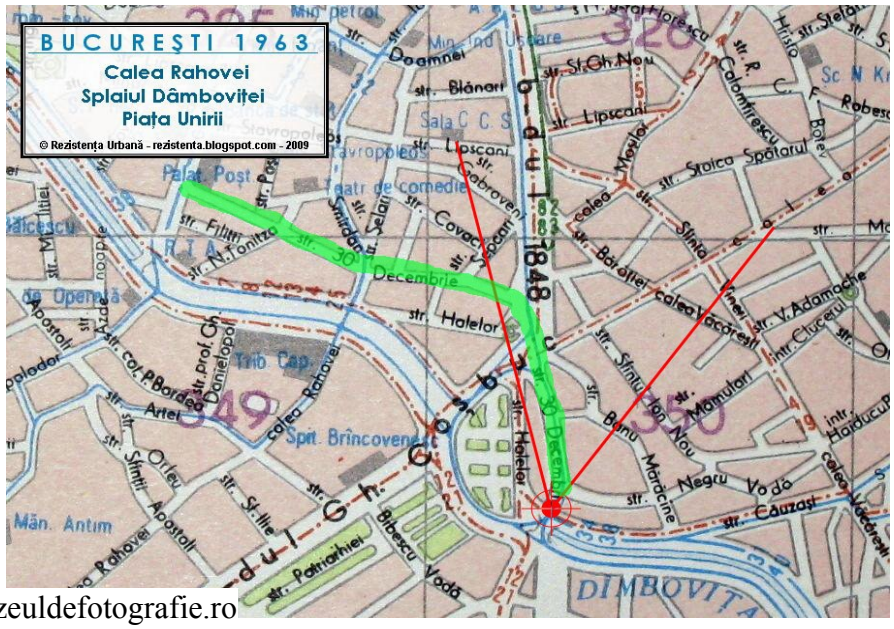

Foto: www.muzeuldefotografie.ro

- Inprejurimi-

Hanul lui Manuc fiind situat in centrul istoric al bucurestiului are ca vecinatati:

Hotelul Europa Royale, de pe strada Franceza nr. 60, a fost realizata in 1878, ulterior, cladirea s-a transformat intr-un hotel de patru stele ce nu se incadreaza in lista monumntelor istorice.

Biserica Sfântul Anton - Curtea Veche, str. Franceză nr. 33, monument istoric cod **B-II-m-A-18781. 01** , a fost construita de Voievodul Mircea Ciobanul, (1545- 1553 si 1558- 1559). Actuala biserica a trecut prin mai multe transformari: cea mai de seama s-a facut de Stefan Cantacuzino la 1715, când i s-a adaugat Portalul de la intrare si peretele despartitor al femeilor de barbati (din care doua coloane din piatra se vad si astazi, încastrate în zidul bisericii) , mentionate în pisania de piatra aflata

deasupra usii de la intrare. Dintr-un document datat 20 octombrie 1758, reiese faptul ca Voda Constantin Mavrocordat a marit biserica, adaugându-i doua paraclise alaturi, darâmate de arhitectii lui Bibescu Gheorghe si Barbu Stirbei (1842-1843; 1849-1856) . Urmele zidurilor fostelor paraclise se vad foarte bine în curtea bisericii, sub forma unor pavaje peste temelii. Dupa incendiul din 23 martie 1847 pictura este refacuta de profesorul C. Lecca. La 22 martie 1852 , dupa ce lucrarile de restaurare au fost încheiate, a avut loc târnosirea bisericii de catre Mitropolitul Nifon, când s-a adaugat si cel de al doilea hram „Sf. Antonie cel Mare", pe lânga primul hram „Bunavestire".

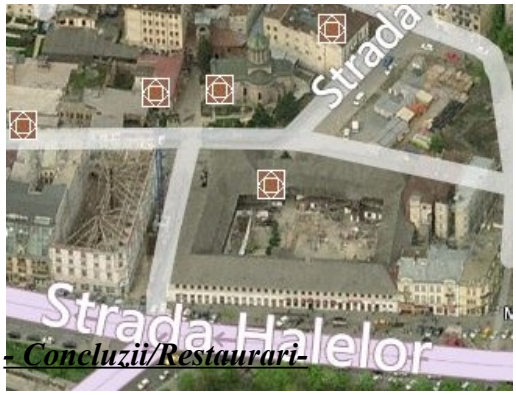
Lucrarile de restaurare începute în 1914 si întrerupte din cauza Primului Razboi Mondial (1916-1918) au fost executate în anii 1928- 1935 de arhitectul Horia Teodoru, care a scos în evidenta elementele constructive si decorative ce dau nota de originalitate bisericii. În interior, naosul si pronaosul formeaza o singura încapere, sporind astfel impresia de monumentalitate. Ceea ce caracterizeaza acest tip de biserica cu plan triconic, este structura naosului acoperit cu o bolta cilindrica unitara, întrerupta de o turla în dreptul absidelor laterale. În pronaos, o data cu sapaturile de cercetare, au fost descoperite trei cavouri boltite, din zidarie de caramida, toate profanate. Cavoul din dreapta pare a fi apartinut lui Mircea Ciobanul, ctitorul bisericii. În exteriorul bisericii, ca semn distinctiv, se prezinta decoratia fatadelor, alcatuita din fâsii alternative de caramida aparenta si tencuiala. Aceasta decoratie imita de fapt un sistem vechi de constructie romana. Ctitorie a lui Radu Voda Paisie la 1537 si zugravita de urmasul sau Mircea Ciobanul. Biserica a fost pictata de trei ori. Din prima pictura din fresca, se mai pastreaza fragmente în partea superioara a peretelui de sud a Proscomidiarului; cea de a doua fresca, din timpul lui Stefan Cantacuzino, se gaseste în nisele din dreapta si stânga intrarii în biserica, a treia pictura a fost în ulei, executata de profesorul de desen de la Gimnaziul „Sf. Sava", C. Lecca si se situeaza la limita unui stil neoclasic corect. Catapeteasma este din lemn aurit, sapata de pictorul Babic la mijlocul secolului trecut. Dupa cutremurul din 1977, biserica a fost reparata si s-au facut mai multe lucrari: s-au consolidat turla, clopotnita, treptele de la intrare în biserica; a fost restaurata pictura; a fost renovat cafasul: s-au zidit zece hote de zid, acoperite cu geam asemanator vitraliilor, pentru arderea lumânarilor. Slujba sfintirii lucrarilor de reînnoire si restaurare a bisericii a avut loc în ziua de 17 ianuarie 1983, praznuirea numelui Sf. Antonie cel Mare, de catre P. S. Episcop Roman Ialomiteanul, , în fruntea unui sobor de preoti si diaconi, paroh fiind Preotul Dinu Provian. Pictura bisericii a mai fost restaurata si în anul 1998. Astazi biserica are un plan triconc cu o lungime de 25m si o latime de 9m, iar la abside 14m. Suprafata construita este de 248 mp. Curtea bisericii, cu o suprafata de 718mp este împrejmuita cu gard de fier pe un soclu de zid. În întregul ei, biserica Curtea Veche este un exemplu extraordinar de logica constructiva si de simple formule decorative aplicate unui material nu foarte pretentios, maleabil dar in acelasi timp destul de durabil.

Casă parohială, str. Franceză nr.33, monument istoric, cod **B-II-m-A-18781.02 ,** construita in anul 1935.

Ansamblul medieval "Curtea Veche", str. Franceză nr.31, monument istoric, cod **B-II-a-A-18779.** Ansamblul palatului voievodal, astazi muzeul Curtea veche, este o constructie medievala din secolul al XIV-lea, extinsa de Vlad Tepes in 1456-1462, 1476 si recladita de Mircea Ciobanu in 1545-1554, 1558-1559. Din acest ansamblu face parte si biserica "Buna Vestire", cea mai veche cladire a

orasului pastrata in forma ei initiala. Curtea reconstitulta dupa 1640 de Matei Basarab si completata mereu de domntorii romani, printre care si Constantin Brancoveanu si Stefan Cantacuzino, a fost parasita in timpul fanariotilor si s-a ruinat treptat in incendii si cutremure.Renovat in prezent.

Foto: http://www.apmnir.ro/map.php

- Concluzii/Restaurari-

Cladirea Hanului Manuc a suportat restaurari multiple in anii: 1848(Lambru Vasilescu) , 1863,1966-1972(arhitect Contantin Joja),1991-1992 si in 2009 cand s-a refacut terasa, peretii interior au fost reconditionati ,s-a introdus canalizare, precum si alte reparatii.

Hanul Manuc unul dintre hanurile bucureştene care s-au bucurat de o faimă deosebită în prima jumătate a secolului al XIX-lea din punctul meu de vedere este unul dintre cele mai importante monumente din Bucuresti cu o valoare arhitecturala si istorica inestimabila. Este impresionant cum evolutia societatii si trecerea timpului si-au pus amprenta asupra aceste cladiri. Restaurarile multiple au schimbat imaginea hanului mai mult sau mai putin dar fara ele, cel mai probabil , nu rezista pana in zilele noastre.In prezent el este detinut de familia Cantacuzino, se afla si pe lista monumentelor istorice si dupa ultima restaurare din anul 2009 se incearca conservarea, protejarea, lui deoarece din ce in ce mai multi incep sa ii vada adevarata valoare. Încet-încet, hanul pare să-şi revină la viață, şi în mod surprinzător mai are câțiva locatari la etajele superioare. Al doilea etaj este şi el în reabilitare. Priveliştea din curtea interioară transportă privitorul înapoi în timp, spre Valahia medievală târzie, cu boieri şi fanarioți. Mai ales străinii sunt încântați să uite un pic de clişeul „Micul Paris” şi să vadă ceva ce pare autentic pentru această zonă a României. Putem sa il consideram o bijuterie a orasului si ramane un simbol al amestecului de cultura si civilizatie.

Bibliografie:

1.George Potra - *Istoricul hanurilor bucureştene, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1985*

2. Nicolae Iorga - *Istoria Bucureştilor*, Bucureşti 1939

3.www.ro.wikipedia.org

4.Hanul Manuc – O poveste in imagini

5. Istoria comerţului la români, Bucureşti, p.554-556

6. Arh. St. Buc., Municipiul Bucureşti, 596/1838

7. Ministerul culturii si cultelor -Lista monumentelor istorice 2004

8. www.hanulluimanuc.ro